

отъ фанариотскитѣ учители. Затова той ималъ възможность да добие чисто народно третокласно образование подъ ръководството на бележития сливенски родолюбивъ учител Добри Чинтуловъ.

Презъ 1872 г. баща му Икономъ Тодоръ се премѣстилъ съ домочадието си въ Русе. Георги, вече 24 годишенъ младежъ, притежавалъ буенъ умъ и високо народностно настроение. Той се хвърля въ всѣкакви обществени предприятия и занятия. Скоро се запознава и сближава съ нѣкои членове отъ русенския революционенъ комитетъ. Чрезъ тѣхъ той влиза въ срѣдата на революционеритѣ. Обаче, нуждата отъ издръжка го принуждава да подири служба по желѣзницата Русе — Варна (1872). Въ тая си служба Икономовъ усвоилъ нѣкои технически сръчности. Сетне се премѣстилъ на служба по линията Харманли — Одринъ, дето се срещналъ и запозналъ съ Тодоръ Каблешковъ отъ Копривщица, желѣзопжтенъ телеграфистъ.

Презъ това време чиновницитѣ по Хиршовитѣ желѣзници носѣли хубава униформа, която давала на българскитѣ младежи красива външность. Революционниятъ духъ свободно се ширилъ между българитѣ-желѣзничари, които съ ентузиазъмъ изпълнявали пощенски и други народни служби на апостола Левски и неговитѣ сътрудници. По сжщата желѣзница служилъ и Захарий Стояновъ отъ Медвенъ. Та тримата тия събудени български синове се калили въ духа на тракийската революционна организация.

Въ края на 1872 год. бѣ хванатъ отъ турцитѣ Левски, а въ началото на 1873 г. той бѣ обесенъ въ София. Комитетското дѣло въ Северна България биде разстроено, ала тракийскитѣ комитети останаха незасегнати. Презъ 1873 и 1874 се правятъ несполучливи опити да се намѣри достоенъ замѣстникъ на великия апостолъ. Презъ 1874 г. Каблешковъ и Икономовъ напускатъ желѣзничарската служба и се впускатъ първия въ Копривщица, а вториятъ въ Сливенъ — да образуватъ нови комитети или възстановяватъ старитѣ. Въ това тѣ се отличили и получили името а п о с т о л и. Турцитѣ вече били много подозрителни, и народното дѣло се преустройвало твърде бавно въ другитѣ райони. Въ Влашко народнитѣ водачи не могли да дойдатъ на себе си отъ удара, и разногласието въ комитетскитѣ срѣди било пълно. Най-сетне изпъкватъ нови въодушевени сили; начело заставатъ Христо Ботевъ и Стефанъ Стамболовъ. Обстоятелствата наложили да се бърза. Предвиждали се голѣми събития презъ 1875 г. въ Босна и Херцеговина. Тракийскитѣ представители въ Гюргевското събрание настояватъ да се бърза, и възстанието, въпрѣки нанесенитѣ